

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

NÁRODNÍ HEREC Z NÁRODNÍHO

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 13.11.2025 0:00, Datum importu: 13.11.2025 0:15, Zdroj: Magazín Mladé fronty DNES, Autor: Jan Malinda, Rubrika: Rozhovor, Strana: 4, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 2 109 111 Kč, GRP: 4,47, OTS: 402 676, Prodaný náklad: 119 030, Tištěný náklad: 146 701, Čtenost: 402 676, Plocha: 253528 mm²
IGOR OROZOVIČ

Patří k hrstce herců, pro které za podivných časů koronavirových lockdownů nebyla uzavřená divadla vyloženou profesní a existenční katastrofou. Koupil si klávesy a začal v žižkovském činžáku skládat hudbu. A tak se herec přerodil ve zpěváka.

* V datu narození máte dvě sedmičky. Dáte v životě na šťastná čísla?

Jakákoliv čísla zrovna nemusím. Takže pro mě je spíš štěstí, když kolem mě žádná nejsou. Ale sedmého sedmý je samozřejmě hezky vypadající datum. A zapamatovatelné. Každý ví, kdy mám narozeniny, což je o to trapnější, že já sám si data narozenin druhých moc nepamatuju. Ale že si mě i mého bráchu lidi snadno a nadlouho zapamatovali, to jsme byli zvyklí i vzhledem k našim jménům Igor a Nikola. Dneska je paleta jmen pestrá a mezinárodní, ale za našeho dětství, kdy byl každý druhý kluk Tomáš nebo Honza, jsme vyčnívali.

* Dokonce jste proto ani v turistických oddílech neměli přezdívky.

A taky jsem si kvůli nebo díky tomu nevymýšlel žádný umělecký pseudonym, když jsem začínal sólově skládat a zpívat. Igor Orozovič je sice pro muziku jméno dlouhé, nevyslovitelné a spíš nepraktické. Ideální by byla dvouslabičná značka jako Iggy Oro a podobně. Na druhou stranu mi přišlo jako úplná blbost vymýšlet si umělou identitu, když příjmení Orozovič je originální a nese příběh celé naší rodiny. A taky už bylo zavedené s mým herectvím.

* Jak se vaše bosenskosrbské příjmení objevilo v české kotlině?

To je zásluha našeho dědy, který za druhé světové války bojoval u jugoslávských partyzánů a v rámci poválečné vzájemnosti socialistického bloku mohl jet jako osmnáctiletý studovat do Československa. Jejich země byla zničená. Začínal tady tuším jako elektrikář, časem vystudoval historii a nakonec učil i na FAMU. Věřil v ideu komunismu, ale nebylo se co divit vzhledem k tomu, co prožil ve válce. Učil spoustu našich filmových režisérských legend a všichni na něj hezky vzpomínají.

* Jaký balkánský povahový stereotyp na vás dokonale pasuje?

Temperament, do určité míry. Otázkou je, v jakém poměru v tom sehrává roli genetika a v jakém převzaté chování. Myslím, že často na okolí působíme agresivně a výbušně. O Vánocích u nás každý na každého křičí, ať tolik nekřičí. Někoho by to asi dost vyděsilo a my přitom máme pocit, jak živě a hezky diskutujeme.

* K vašim rodinným Vánocům prý patří i zvyk, že před rozbalováním dárků musíte napřed zazpívat?

Jo, to je fakt. I když nejsme žádní ortodoxní vyznavači víry, je povinnost zazpívat koledu pod stromečkem – přes to u naší mámy nejede vlak. A nezáleží na tom, jestli jste dítě nebo dospělák, vzácná návštěva nebo nová přítelkyně. Prostě

každý. Takže často luxusní trapas. Ale nakonec je člověk samozřejmě za takovou tradici moc rád. A čím jsem starší, tím si toho vážím víc. A důkazem, že jsem na Vánoce nezanevřel, je i to, že právě prvně v životě vydávám vánoční písničku. I když tedy není typicky vánoční. Je to píseň Vániční a je spíš melancholická. Vypustíme ji na konci listopadu.

* Vidíte, člověk by mýsl, že na základě takových zážitků z dětství se vám hudba musela zprotivit. A ono paradoxně ne!

Můj vztah k hudbě je určitě i máminou velkou zásluhou. Pořád si s námi zpívala. S písničkami jsme prošliapali nejdny hory. Což je mimochodem geniální doping při šlapání do kopce. Dělam to dodneška. V těch největších krpálech odzpívám celá alba a celé muzikály. Vždycky do mě přitom vjede nějaká zázračná energie, při zpěvu se líp dýchá, zbystří se mozek a hlavně písnička odvede pozornost od monotónnosti chůze a bolesti. Mimochodem je dokázáno, že hudba v hlavě uvolňuje stejné látky jako halucinogeny.

ČEREŠNĚ V JAPONŠTINĚ

* Jen málokterý zpěvák se může pochlubit, že první veřejné vystoupení zažil před zaplněnou pražskou Lucernou. Vy ano!

Narážíte na to, jak jsem zpíval na maturitním plesu naší třídy?

* Rád si o tom něco vyslechnu.

Umělecky aktivnější jsem byl právě už na gymplu. Začínal jsem psaním básniček a ilustrováním sešitů k fyzikám, biologiím, matikám, které se proměňovaly až v komiksy. K tomu je taky řada historek. No a když se začal plánovat maturitní ples a scházely se nápady, přišel jsem s písničkou na motivy Pomády o našem panu zástupci ředitele, který chodíval ve fialovém saku.

* A když jste v Lucerně zažil první potlesk, řekl jste si, že potlesk chcete zažít zas a zas? A proto jste šel po maturitě na hereckou konzervatoř?

Ne, to ne. Čistě pro potlesk na jeviště nechodím. Potlesky mají různou hodnotu. Ne vždy je to ten výrazně vřelý a speciální potlesk – ovace. I když občas, když víte, že dneska se opravdu „něco stalo“, to bývá síla. Ale já to dělám pro tu radost během hry, pro umění samotné a pro energii létající mezi herci a publikem. Ovšem je fakt, že trochu jinak vnímám potlesk na konci koncertu, kde člověk odedře hodinu čtyřicet minut autorských písniček, které si sám vymyslel, napsal, zahrál a prožil se svou partou muzikantů, a ví, že lidi si koupili lístky jen a jen na ty písně a že se to třeba i povedlo. Ale zase nad tím stojí zážitek při koncertu, a ne to, co je po něm.

* Jak se z vás začal stávat i autorský zpěvák?

Na klavír jsem chodil od sedmi let a občas nějakou píseň i spíchnul, ale se zhudebněním prvních větších věcí jsem začal na konzervatoři, kde jsem v rámci klauzur rozepsal i první muzikálek. Víc jsem do toho šlápl až na DAMU založením Cabaretu Calembour, kdy jsme se spolužáky Milanem Šotkem a Jirkou Suchým chtěli dělat autorštější divadlo inspirované Červenou sedmou počínaje přes Voskovce a Wericha až po Suchého a Šlitru. Prostě dobrou zábavu s písničkami. Cabaret funguje už šestnáct let, a krásně. Teď jsme dokonce začali hrát i v tom samotném Semaforu! Ale na jaře 2020 nám všem do života vstoupil covid... A já si vzpomínám, jak jsem vás v létě toho roku potkal na Žižkově a byl jste plný elánu, jak se chcete upnout na psaní písniček.

To s covidem úzce souvisí. Tenkrát jsem si založil kanál na YouTube a taky Instagram, protože jsem cítil, že má smysl dál tvořit a dostávat kulturu a zábavu k lidem. Klukům z Cabaretu se do internetové tvorby bez živého publika úplně nechtělo, což jsem chápal. Natočil jsem Rébusongy, které jsme dřív hrávali během improvizovaných představení. České písně v jiných jazycích. Ukazoval jsem tím světovost našich písniček. Takže třeba Dělání, dělání je Working hard a nazpívali jsme to a la Glen Hansard a Markéta Irglová. Z písně Je to blízko od Michala Davida je super francouzský šansonek, Čerešně zní krásně v japonštině. A tak podobně.

* Ale tvořil jste i v češtině, ne?

Napsal jsem třeba song Mám doma tři Spejblly – ke stému výročí loutky Spejbla. A pak taky písničku věnovanou zdravotníkům Hippokratova armáda. Ta už vznikla jako první profesionální song i s videoklipem, kde hrála spousta českých slavných herců a osobností. A i díky tomu, že měla strašně moc zhlédnutí a navíc se díky ní vybralo přes milion a půl peněz pro lékaře, tak mi pomohla k odrazu do další písničkové tvorby.

ZIMNÍ PRINCEZNA

* Jak na vaše hudební vzednutí reagovali sousedé z ostatních bytů?

Žádný problém, v činžáku na Žižkově zažijete divočejší věci než zpěv a klavír – o jedné jsem třeba složil song Blues plný štěnic.

* Jiná vaše písnička teď zazní i v komedii Na horách. Pověte mi k tomu něco víc?

Písnička, kterou můžu k filmu udělat, je pro mě cestou, jak si najít ke vznikajícímu dílu ještě nějaký jiný vztah než v něm figurovat čistě jako obsazený herec, který má obvykle jen málo možností, jak ovlivnit celkové vyznění. Takhle jsem už před lety napsal song ke komedii Jedině Tereza, a tak jsem s podobnou nabídkou přišel za režisérem i teď. Rudolf Havlík i producent mě potěšili, že jim to přišlo jako dobrý nápad. A líbilo se mi, že mě netlačili do nějaké vyprodukované popové divočiny, ale cítili podobně jako já, že to chce jemnou, spíš folkovou píseň. Otázkou byl text, protože o ničem nebylo napsáno tolik básní jako o lásce a o přírodě a já se nepovažuji za geniálního básníka. Takže napsat text, který nebude patetický, úplně blboučkový nebo plný klišé, z toho jsem měl respekt. Navíc rád hledám nové lidi a spolupráce. A tak mi na mysl padla písničkářka a skvělá textařka Natálie Schejbalová.

* Kterou známe hlavně jako instagramovou komičku pod pseudonymem Tady Tali.

Ano, a taky je scenáristka a hluboká básnířka. Přišlo mi, že naše dva styly psaní by mohly být ta správná kombinace. Brousili jsme výslednou verzi písně Za hory, za doly docela dlouho, nebylo to úplně jednoduché, ale mám z naší písničky vysokohorskou radost a můžu ji chválit – i díky tomu, že jsem ji nepsal výhradně já sám.

* Komedie Na horách je o záchranářích z Krkonoš. Přišel jste aspoň k jedné malé omrzlině?

Lehký nekomfort chvílemi nastal, ale teď vidím, že jsem se drsných podmínek při natáčení bál zbytečně. Z hlediska zimy jsem totiž hrozná princezna, trpím na opary, při nevyspalosti hned omarodím – konkrétně za tyhle slabosti sám sebe nesnáším. Proto jsem si před natáčením preventivně nakoupil a posháněl spoustu vyhřívacích polštářků.

* A realita?

Počasí nám docela přálo, takže to nebyl takový Saigon. A zjistil jsem, že něco úplně jiného je vstávat na natáčení v pět ráno v šedivém podzimním městě a v podzimní přírodě v Krkonoších. Tam se nevyspale a zesláble cítíte jen chvíli po probuzení, ale jakmile vás propleskne čerstvý vzduch a do toho se rozbřeskává, ve vteřině jste nový a šťastný člověk.

* Na dohled od **Národního divadla**, kde dnes hrajete, leží uprostřed Vltavy Střelecký ostrov. Co vám připomíná?

Na Střelák jsme chodívali s mámou a bráchou ještě za totáče na letní divadelní pout', kde se scházela neuvěřitelná koncentrace později slavných osobností: bratři Formani, muzikant Václav Koubek a taky Eva Holubová, se kterou jsme byli sousedi. Naše máma s Evou byly dokonce spolužačky z gymplu. Pamatuju si spoustu staropražských písniček. Dodneška si občas pobrukuju: „Ať žije naše Česká republika, voláme stále z plných plic. Ctíme a vážíme si Masaryka, ale sami neděláme nic.“

* Dovožuji správně, že na divadelní pouti jste si jako kluk poprvé zahrál divadlo?

To ne, ale trávili jsme tam s mámou a s bráchou mnoho času, takže možná jsem tam k divadelně-cirkusáckému světu podvědomě přičichnul.

NÁRODNÍ PROBLÉM

* Zaujala mě jedna úsměvná okolnost. Už jako student DAMU jste začínal v činohře v **Národním divadle moravskoslezském**. A odtud jste dva roky po absolvování přestoupil do dalšího **Národního divadla**, tentokrát v Praze.

Ano, stal se ze mě takový **národní** herec, i vzhledem k tomu, že v **Národním** bývám kromě moderních věcí dost často obsazován do té nejklasičtější **národní** klasiky, na kterou jezdí o víkendech zájezdy z celé republiky: Strakonický dudák, Kytice, Furianti, Hordubal... Teď zkoušíme inscenaci Farářův konec.

* Před jakými riziky vás varovali kolegové, když jste se do **Národního** chystal přestoupit?

Na žádné konkrétní varování si nevzpomínám, ale pár lidí mi připomnělo, že z **Národního** se těžko odchází. Sem tam někdo poznamenal: „Doufám, že tam nezůstaneš navždycky...“ Tak uvidíme. Mě to zatím baví, i když je to někdy náročné. Ale jsou tam super lidi, člověk se setkává s kvalitou ve všech složkách a s překvapivě širokou paletou žánrů. V **Národním** se vedle klasiky dělají aktuálnější a modernější inscenace než ledaskde jinde. Režirují tam moderně uvažující režiséři Frič, Mikulášek, Tejnorová, Erbes a Jediná nebo úplně největší pankáč a zároveň jevištní básník Nebeský.

* Problém je ale jaksi v tom, že řada diváků je rozladěná, že těm experimentálním novotám moc nerozumí.

To je ale odjakživa základní problém **Národního divadla** – že úplně každý Čech má názor, co a jak by se mělo v **Národním** hrát.

* Zajímavý postřeh!

To není můj vlastní postřeh, k tomu docházejí všichni, kdo tam kdy pracovali. **Národní** je svým rozsahem odsouzeno k tomu, že si ani nemůže vytvořit stálou klientelu, jako má například Divadlo v Dlouhé, Činohrák, Rubín nebo Dejvické divadlo. V kolosu, jakým **Národní divadlo** je, nemůže každý den přijít tisíc lidí se stejným vkusem. Po romantické komedii Na horách vás brzy čeká další sláva: minisérie Monyová o tragickém příběhu brněnské spisovatelky.

Žánrově dost kontrastní projekty, což mám rád. Uvidíme, snad z toho vzejde správně to, co z toho vzejít má.

* Minisérie Monyová už s předstihem dostala nějaké festivalové ceny, tak jakápak nejistota?

To je pravda, ale diváci na festivalech viděli jenom první dva díly. Sám jsem zvědavý, jak vyzní zbytek. Protože některé scény jsme točili různou hereckou interpretací a herec neví, co se ve finále vybere ve střížně. Tohle bývá pro herce šílený, až nepříjemný pocit – že výsledek už neovlivní.

JAK SE NEZBLÁZNIT

* S vašimi extrémními nároky kladenými sám na sebe to musíte mít v životě těžké, že?

Právě... Ale ne, fakt se těším, jak bude Monyová vypadat, protože režisérka Zuzana Kirchnerová byla extrémně poctivá, záleželo jí na tom, i herecky to byla opravdu neodfláknutá práce. Ale natáčecího času je vždycky omezené množství a člověk se nemůže zbavit pocitu, že by se v některých scénách potřeboval nimrat mnohem déle.

* Kde se ve vás ta maximalistická náročnost bere?

Někdo by řekl spíš prudivost nebo věčná nespokojenost. Pracuju na tom, abych to v sobě otupil; pomáhá mi v tom i hudba a vlastní hudební projekty. Taky mi pomohla skvělá knížka Tvůrčí akt, ve které producent Rick Rubin mimo jiné připomíná, že autor se nesmí na něčem přespříliš zaseknout, aby mohl tvořit dál a dál. Zrovna nedávno jsem to zase prožil při nahrávání zmíněné Vániční písně. Byl jsem lehce nachlazený a při zpětném poslechu jsem se chvíli trápil myšlenkou, že bych ji potřeboval přezpívat – mít ty peníze a čas, vrátil bych se do studia. Jenže peníze a čas nejsou, takže Vániční píseň zůstane jako záznam okolností, jaký jsem měl v den nahrávání hlas – a nazdar bazar. Uvědomuju si, že některé věci nemůžu roznmírávat donekonečna.

* Kvůli nutkavé potřebě zabývat se každým detailem máte v divadelních kruzích i přezdívkou, že?

Otázkovič. Ale už to se mnou není tak zlé, i na tomhle jsem zapracoval.

* Ale že má herec při zkoušení v divadle otázky a že potřebuje mít o roli jasno, je snad v pořádku, ne?

Je a není. Příliš urputný herec je schopný i rozložit zkoušku, pokud řeší až příliš upjatě sám sebe, každý svůj detail, třeba jestli má mít modrý nebo červený brejle, protože jeho postava by v životě modré brýle nenosila, tak proč má mít červené? Což se nám hercům opravdu stává, že se takhle zasekneme. Anebo já se často zasekl na věcech, které se mě jako herce vůbec netýkaly. Když se pak sami ocitnete v situaci spoluautora a producenta vlastního představení, jako jsem to zažil v Cabaretu Calembouru u inscenace Bezruký Frantík nebo jako lídr svého hudebního projektu, najednou pochopíte, že režisér nemá čas jen na vás. Nebo že je rozumnější počkat si na něj s individuální otázkou po

zkoušce. Nebo mu ji napsat mailem. S věkem jsem si osvojil metodu: zeptám se jednou dvakrát. A když vycítím, že jsem otázku špatně zformuloval nebo že zůstala přeslechnuta, tak si vnitřně řeknu: Zkusil jsem to, ale dál se tím trápit nebudu. Jinak bych se mohl zbláznit.

PRVOPLÁNOVÝ PADOUCH?

* Jaké zásadní otázky jste si neodpustil u minisérie Monyová?

To by vám asi řekla spíš režisérka. Většinou se zaseknu na nějakých změnách v akci nebo textu, když to mám z domova nebo ze čtených zkoušek nějak vymyšlené a pak se to na place mění. Pokud replice nerozumím a nevím, proč ji moje postava říká, prostě ji nedokážu vyslovit. Ale tady jsme měli poctivé čtené a všechno do hloubky rozebírali. Spíš jsem se často po různých scénách ptal, jestli nepůsobím moc jako prvoplánový padouch. Protože tak jednoduchý tenhle příběh opravdu není. Postava, kterou hraju, je nemocný, frustrovaný člověk, který manipuluje okolí, aniž by si to uvědomoval. A to je těžké udržet, když víte, jak celý příběh má skončit.

* Věděla režisérka Kirchnerová, že vy a Tereza Ramba jste spolu kdysi chodili, když vás obsazovala do rolí partnerů?

No vidíte, to nevím. Na to se jí musím zeptat. Ale na castingu, kde jsme byli spolu, jsme na to určitě s Terkou nějak v humoru narazili, takže asi jo.

* Byla minulost mezi vámi a Terezou v něčem i prospěšná pro natáčení zrovna takového typu příběhu, kde hrajete pár?

Haha. Báł jsem se, že ta otázka bude končit: „pro natáčení příběhu, který takhle skončí?“ Tak občas jsme se samozřejmě při některých scénách hádek smáli, že tohle už známe. Ne, vážně. Výhoda to byla určitě. Myslím to, že se známe dobře a do hloubky. To natáčení a téma nebylo jednoduché a v některých scénách se šlo dost na dřev. Takže jsme určitě byli rychlejší v komunikaci, mohli jsme přeskočit fázi nějakého oťukávání, mohli jsme k sobě být ve všem upřímní a mohli jsme se o sebe opravdu naplno opřít, když jeden nebo druhý měl krizičku. Ale to všechno by s Terkou šlo i bez té minulosti. Protože ona je profík a dobrý člověk. No a já samozřejmě taky.

FOTILI JSME V MODELU UMĚLKYNĚ MARTINY KONVIČKOVÉ.

V PĚTI ČÍSLECH

41

Narodil se 7. července 1984 v Praze.

27

V sedmadvaceti absolvoval obor činoherní herectví DAMU a obdržel Cenu Jiřího Adamíry.

16

Šestnáctým rokem vystupuje s Cabaretem Calembour, který spoluzaložil.

2024

Vyšlo mu sólové album Když chlap svléká tmů.

11

Koncem listopadu má premiéru romantická komedie Na horách, kde hraje například s Anetou Krejčíkovou a Janem Dolanským. ZBLÍZKA

Bacha na příjmení

Větší nervy než z jeho přezdívky Otázkovič jsem chytl až před uzávěrkou. Abychom taky neudělali tu trapnou chybu jako mnozí, kteří mu z nepozornosti přehodí písmena R a Z v příjmení, takže Orozovič je často mylně uváděn jako Ozorovič. Vyjasnili jsme si i jméno Petr Orozovič, které je vám asi povědomé z televize. Jde o Igorova strýce, dokumentaristu a kameramana.

JAN MALINDA, jan.malinda@mfdnes.cz

Autor fotografie: FOTO MICHALA RUSAŇUKOVÁ/ DONART FILM, LUCIE LEVÁ/SUPRAPHON, PAVEL HEJNÝ/ND, ONEPLAY/TV NOVA

Popis fotografie: 1 NA HORÁCH. S Anetou Krejčíkovou ve filmu, který jde do kin. 2 HUDEBNÍK. S mikrofonem při koncertu. 3 HAMLET. V **Národním divadle** ve světové klasice hraje Claudia. Vedle něj je Filip Březina. 4 MONYOVÁ. Minisérie, na kterou se netrpělivě čeká. Hraje zde se svojí někdejší partnerkou Terezou Rambou.

V datu narození máte dvě sedmičky. Dáte v životě na šťastná čísla?

Jakákoliv čísla zrovna nemusím. Takže pro mě je spíš štěstí, když kolem mě žádná nejsou. Ale sedmého sedmý je samozřejmě hezky vypadající datum. A zapamatovatelné. Každý ví, kdy mám narozeniny, což je o to trapnější, že já sám si data narození druhých moc nepamatuju. Ale že si mě i mého bráchu lidi snadno a nadlouho zapamatovali, to jsme byli zvyklí i vzhledem k našim jménům Igor a Nikola. Dneska je paleta jmen pestrá a mezinárodní, ale za našeho dětství, kdy byl každý druhý kluk Tomáš nebo Honza, jsme vyčnívali.

Dokonce jste proto ani v turistických oddílech neměli přezdívky.

A taky jsem si kvůli nebo díky tomu nemýšlel žádný umělecký pseudonym, když jsem začínal sólově skládat a zpívat. Igor Orozovič je sice pro muziku jméno dlouhé, nevyslovitelné a spíš nepraktické. Ideální by byla dvouslabičná značka jako Iggy Oro a podobně. Na druhou stranu mi přišlo jako úplná blbost vymýšlet si umělou identitu, když příjmení Orozovič je originální a nese příběh celé naší rodiny. A taky už bylo zavedené s mým herectvím.

Jak se vaše bosenskosrbské příjmení objevilo v české kotlině?

To je zásluha našeho dědy, který za druhé světové války bojoval u jugoslávských partyzánů a v rámci poválečné vzájemnosti socialistického bloku mohl jet jako osmnáctiletý studovat do Československa. Jejich země byla zničená. Začínal tady tuším jako elektrikář, časem vystudoval historii a nakonec učil i na FAMU. Věřil v ideu komunismu, ale nebylo se co dívat vzhledem k tomu, co prožil ve válce. Učil spoustu našich filmových režisérských legend a všichni na něj hezky vzpomínají.

Jaký balkánský povahový stereotyp na vás dokonale pasuje?

Temperament, do určité míry. Otázkou je, v jakém poměru v tom sehrává roli genetika a v jakém převzaté chování. Myslím, že často na okolí působíme agresivně a výbušně. O Vánocích u nás každý na každého křičí, ať tolik nekřičí. Někoho by to asi dost vyděsilo a my přitom máme pocit, jak živě a hezky diskutujeme.

IGOR OROZOVIČ

Patří k hrstce herců, pro které za podivných časů koronavirových lockdownů nebyla uzavřená divadla vyloženou profesní a existenční katastrofou. Koupil si klávesy a začal v žižkovském činžáku skládat hudbu. A tak se herec přerodil ve zpěváka.

NÁRODNÍ HEREC Z NÁRODNÍHO

V PĚTI ČÍSLECH

41

Narodil se 7. července 1984
v Praze.

27

V sedmadvaceti absolvoval
obor činoherní herectví DAMU
a obdržel Cenu Jiřího Adamíra.

16

Šestnáctým rokem vystupuje
s Cabaretem Calembour, který
spoluzaložil.

2024

Vyšlo mu sólové album Když
chlap svléká tmu.

11

Koncem listopadu má
premiéru romantická komedie
Na horách, kde hraje
například s Anetou Krejčíkovou
a Janem Dolanským.

FOTO MICHALA RUŠÁKOVÁ/DONART FILM, LUCIE LIVA/UPRAPHON, PAVEL NEJEDLÍ/NOVA

K vašim rodinným Vánocům prý patří i zvyk, že před rozbalováním dárků musíte napřed zazpívat?

Jo, to je fakt. I když nejsme žádní ortodoxní vyznavači víry, je povinnost zazpívat koledu pod stromčkem – přes to u naší mámy nejede vlak. A nezáleží na tom, jestli jste dítě nebo dospělák, vzácná návštěva nebo nová přítelkyně. Prostě každý. Takže často luxusní trapas. Ale nakonec je člověk samozřejmě za takovou tradici moc rád. A čím jsem starší, tím si toho vážím víc. A důkazem, že jsem na Vánoce nezanevřel, je i to, že právě prvně v životě vydávám vánoční písničku. I když tedy není typicky vánoční. Je to píseň Vánoční a je spíš melancholická. Vypustíme ji na konci listopadu.

Vidíte, člověk by mýsl, že na základě takových zážitků z dětství se vám hudba musela zprotivit. A ono paradoxně ne!

Můj vztah k hudbě je určitě i máminou velkou zásluhou. Pořád si s námi zpívala. S písničkami jsme prošli paláci nejdny hory. Což je mimochodem geniální doping při šlapání do kopce. Děláme to dodnes. V těch největších krpálech odpovídám celá alba a celé

muzikály. Vždycky do mě přitom vjede nějaká záračná energie, při zpěvu se líp dýchá, zbystří se mozek a hlavně písnička odvede pozornost od monotónnosti chůze a bolesti. Mimochodem je dokázáno, že hudba v hlavě uvolňuje stejné látky jako halucinogeny.

ČEREŠNĚ V JAPONŠTINĚ

Jen málokterý zpěvák se může pochlubit, že první veřejné vystoupení zažil před zaplněnou pražskou Lucernou. Vy ano!

Narážíte na to, jak jsem zpíval na maturitním plesu naší třídy?

Rád si o tom něco vyslechnu.

Umělecky aktivnější jsem byl právě už na gymnáziu. Začínal jsem psaním básniček a ilustrováním sešitů k fyzikám, biologiím, matematikám, které se proměňovaly až v komiksy. K tomu je taky řada historek. No a když se začal plánovat maturitní ples a scházely se nápady, přišel jsem s písničkou na motivy Pomády o našem panu zástupci ředitele, který choďoval ve fialovém saku.

A když jste v Lucerně zažil první potlesk, řekl jste si, že potlesk chcete zažít zas a zas? A proto jste šel po maturitě na hereckou konzervatoř?

Ne, to ne. Čistě pro potlesk na jevišti nechodím. Potlesky mají různou hodnotu. Ne vždy je to ten výrazně vřelý a speciální potlesk – ovace. I když občas, když víte, že dneska se opravdu „něco stalo“, to bývá síla. Ale já to dělám pro tu radost během hry, pro umění samotné a pro energii létající mezi herci a publikem. Ovšem je fakt, že trochu jinak vnímám potlesk na konci koncertu, kde člověk odejde hodinu čtyřicet minut autorských písniček, které si sám vymyslel, napsal, zahrál a prožil se svou partou muzikantů, a ví, že lidi si koupili lístky jen a jen na ty písně a že se to třeba i povedlo. Ale zase nad tím stojí zážitek při koncertu, a ne to, co je po něm.

Jak se z vás začal stávat i autorský zpěvák?

Na klavír jsem chodil od sedmi let a občas nějakou píseň i spíchnul, ale se zhudebněním prvních větších věcí jsem začal na konzervatoři, kde jsem v rámci klauzur rozepsal i první muzikálek. Víc jsem do toho šlápl až na DAMU založením Cabaretu Calembour, kdy jsme se spolužáky Milanem Šotkem a Jirkou Suchým chtěli dělat autorštější divadlo inspirované Červenou sedmou počinaje přes Voskovce a Wericha až po Suchého a Šlitru. Prostě dobrou zábavu s písničkami. Cabaret funguje už šestnáct let, a krásně. Teď jsme dokonce začali hrát i v tom samotném Semaforu! Ale na jaře 2020 nám všem do života vstoupil covid...

1 NA HORÁCH. S Anetou Krejčíkovou ve filmu, který jde do kin. 2 HUDEBNÍK. S mikrofonom při koncertu. 3 HAMLET. V Národním divadle ve světové klasice hraje Claudia. Vedle něj je Filip Březina. 4 MONYOVÁ. Minisérie, na kterou se netrpělivě čeká. Hraje zde se svojí někdejší partnerkou Terezou Rambou.

A já si vzpomínám, jak jsem vás v létě toho roku potkal na Žižkově a byl jste plný elánu, jak se chcete upnout na psaní písniček.

To s covidem úzce souvisí. Tenkrát jsem si založil kanál na YouTube a taky Instagram, protože jsem cítil, že má smysl dál tvořit a dostávat kulturu a zábavu k lidem. Klukům z Cabaretu se do internetové tvorby bez živého publika úplně nechtělo, což jsem chápal. Natočil jsem Rébusongy, které jsme dřív hrávali během improvizovaných představení. České písně v jiných jazycích. Ukazoval jsem tím světovost našich písniček. Takže třeba Dělení, dělení je Working hard a nazpívali jsme to à la Glen Hansard a Markéta Irglová. Z písně Je to blízko od Michala Davida je super francouzský šansonek, Čerešně zní krásně v japonštině. A tak podobně.

Ale tvořil jste i v češtině, ne?

Napsal jsem třeba song Mám doma tři Spejblý – ke stému výročí loutky Spejbla. A pak taky písničku věnovanou zdravotníkům Hippokratova armáda. Ta už vznikla jako první profesionální song i s videoklipem, kde hrála spousta českých slavných herců a osobností. A i díky tomu, že měla strašně moc zhlédnutí a navíc se díky ní vybralo přes milion a půl peněz pro lékaře, tak mi pomohla k odrazu do další písničkové tvorby.

ZIMNÍ PRINCEZNA

Jak na vaše hudební vzednutí reagovali sousedé z ostatních bytů?

Žádný problém, v činžáku na Žižkově zažijete divočejší věci než zpěv a klavír – o jedné jsem třeba složil song Blues plný štěnic.

Jiná vaše písnička teď zazní i v komedii Na horách. Povíte mi k tomu něco víc?

Písnička, kterou můžu k filmu udělat, je pro mě cestou, jak si najít ke vznikajícímu dílu ještě nějaký jiný vztah než v něm figurovat čistě jako obsazený herec, který má obvykle jen málo možností, jak ovlivnit celkové vyznění. Takhle jsem už před lety napsal song ke komedii Jedině Tereza, a tak jsem s podobnou nabídkou přišel za režisérem i teď. Rudolf Havlík i producent mě potěšili, že jim to přišlo jako dobrý nápad. A líbilo se mi, že mě netlačili do nějaké vyprodukované popové divočiny, ale cítili podobně jako já, že to chce jemnou, spíš folkovou píseň. Otázkou byl text, protože o ničem nebylo napsáno tolik básní jako o lásce a o přírodě a já se nepovažuji za geniálního básníka. Takže napsat text, který nebude patetický, úplně blboučký nebo plný klišé, z toho jsem měl respekt. Navíc rád hledám nové lidi a spolupráce. A tak mi na mysl padla písničkářka a skvělá textařka Natálie Schejbalová.

Kterou známe hlavně jako instagramovou komičku pod pseudonymem Tady Tali.

Ano, a taky je scenáristka a hluboká básnířka. Přišlo mi, že naše dva styly psaní by mohly být ta správná kombinace. Brousili jsme výslednou verzi písně Za hory, za doly docela dlouho, nebylo to úplně jednoduché, ale mám z naší písničky vysokohorskou radost a můžu ji chválit – i díky tomu, že jsem ji nepsal výhradně já sám.

Komedie Na horách je o záchranářích z Krkonoš. Přišel jste aspoň k jedné malé omrzlině?

Lehký nekomfort chvílemi nastal, ale teď vidím, že jsem se drsných podmínek při natáčení bál zbytečně. Z hlediska zimy jsem totiž hrozná princezna, trpím na opary, při nevy spalosti hned omarodím – konkrétně za tyhle slabosti sám sebe nesnáším. Proto jsem si před natáčením preventivně nakoupil a posháněl spoustu vyhřívacích polštářků.

A realita?

Počasí nám docela přálo, takže to nebyl takový Saigon. A zjistil jsem, že něco úplně jiného je vstávat na natáčení v pět ráno v šedivém podzimním městě a v podzimní přírodě v Krkonoších. Tam se nevyspale a zesláble cítíte jen chvíli po probuzení, ale jakmile vás propleskne čerstvý vzduch a do toho se rozbřeskává, ve vteřině jste nový a šťastný člověk.

Na dohled od Národního divadla, kde dnes hrajete, leží uprostřed Vltavy Sífolecký ostrov. Co vám připomíná?

Na Střelák jsme chodili s mámou a bráčkou ještě za totáče na letní divadelní pouť,

kde se scházela neuvěřitelná koncentrace později slavných osobností: bratři Formani, muzikant Václav Koubek a taky Eva Holubová, se kterou jsme byli sousedi. Naše máma s Evou byly dokonce spolužačky z gymnasia. Pamatuju si spoustu staropražských písniček. Dodneška si občas pobrukuju: „Ať žije naše Česká republika, voláme stále z plných plic. Ctíme a vážíme si Masaryka, ale sami neděláme nic.“

Dovozuju správně, že na divadelní pouti jste si jako kluk poprvé zahrál divadlo?

To ne, ale trávili jsme tam s mámou a s bráchou mnoho času, takže možná jsem tam k divadelně-cirkusáckému světu podvědomě přičichnul.

NÁRODNÍ PROBLÉM

Zaujala mě jedna úsměvná okolnost. Už jako student DAMU jste začínal v činohře v Národním divadle moravskoslezském. A odtud jste dva roky po absolvování přestoupil do dalšího Národního divadla, tentokrát v Praze.

Ano, stal se ze mě takový národní herec, i vzhledem k tomu, že v Národním bývám kromě moderních věcí dost často obsazován do té nejklasičtější národní klasiky, na kterou jezdí o víkendech zájezdy z celé republiky: Strakonický dudák, Kytice, Furiant, Hordubal... Teď zkoušíme inscenaci Farářův konec.

Před jakými riziky vás varovali kolegové, když jste se do Národního chystal přestoupit?

Na žádné konkrétní varování si nevzpomínám, ale pár lidí mi připomnělo, že z Národního se těžko odchází. Sem tam někdo poznamenal: „Doufám, že tam nezůstaneš navždycky...“ Tak uvidíme. Mě to zatím baví, i když je to někdy náročné. Ale jsou tam super lidi, člověk se setkává s kvalitou ve všech složkách a s překvapivě širokou paletou žánrů. V Národním se vedle klasiky dělají aktuálnější a modernější inscenace než ledaskde jinde. Režirují tam moderně uvažující režiséři Frič, Mikulášek, Tejnorová, Erbes a Jediná nebo úplně největší pankáč a zároveň jevištní básník Nebeský.

Problém je ale jaksí v tom, že řada diváků je rozladěná, že těm experimentálním novotám moc nerozumí.

To je ale odjakživa základní problém Národního divadla – že úplně každý Čech má názor, co a jak by se mělo v Národním hrát.

Zajímavý postřeh!

To není můj vlastní postřeh, k tomu docházejí všichni, kdo tam kdy pracovali. Národní je svým rozsahem odsouzeno k tomu, že si ani nemůže vytvořit stálou klientelu, jako má například Divadlo v Dlouhé, Činohrák, Rubín nebo Dejvické divadlo. V kolosu, jakým Národní divadlo je, nemůže každý den přijít tisíc lidí se stejným vkusem.

ZBLÍZKA

Bacha na příjmení

Větší nervy než z jeho přezdívky Otázkovič jsem chytl až před uzávěrkou. Abychom taky neudělali tu trapnou chybu jako mnozí, kteří mu z nepozornosti přehodí písmena R a Z v příjmení, takže Orozovič je často mylně uváděn jako Ozorovič. Vytasili jsme si i jméno Petr Orozovič, které je vám asi povědomé z televize. Jde o Igorova strýce, dokumentaristu a kameramana.

Po romantické komedii Na horách vás brzy čeká další sláva: minisérie Monyová o tragickém příběhu brněnské spisovatelky.

Žánrově dost kontrastní projekty, což mám rád. Uvidíme, snad z toho vzejde správně to, co z toho vzejít má.

Minisérie Monyová už s předstihem dostala nějaké festivalové ceny, tak jakápak nejistota?

To je pravda, ale diváci na festivalech viděli jenom první dva díly. Sám jsem zvědavý, jak vyzní zbytek. Protože některé scény jsme točili různou hereckou interpretací a herec neví, co se ve finále vybere ve střížně. Tohle bývá pro herce šilný, až nepříjemný pocit – že výsledek už neovlivní.

JAK SE NEZBLÁZNIT

S vašimi extrémními nároky kladenými sám na sebe to musíte mít v životě těžké, že?

Právě... Ale ne, fakt se těším, jak bude Monyová vypadat, protože režisérka Zuzana Kirchnerová byla extrémně poctivá, záleželo jí na tom, i herecky to byla opravdu neodfláknutá práce. Ale natáčecího času je vždycky omezené množství a člověk se nemůže zbavit pocitu, že by se v některých scénách potřeboval nímrat mnohem déle.

Kde se ve vás ta maximalistická náročnost bere?

Někdo by řekl spíš pruditost nebo věčná nespokojenost. Pracuju na tom, abych to v sobě

otupil; pomáhá mi v tom i hudba a vlastní hudební projekty. Taky mi pomohla skvělá knížka Tvůrčí akt, ve které producent Rick Rubin mimo jiné připomíná, že autor se nesmí na něčem přespříliš zaseknout, aby mohl tvořit dál a dál. Zrovna nedávno jsem to zase prožil při nahrávání zmíněné Vánoční písně. Byl jsem lechce nachlazený a při zpětném poslechu jsem se chvíli trápil myšlenkou, že bych ji potřeboval přezpívat – mít ty peníze a čas, vrátil bych se do studia. Jenže peníze a čas nejsou, takže Vánoční píseň zůstane jako záznam okolností, jaký jsem měl v den nahrávání hlas – a nazdar bazar. Uvědomuju si, že některé věci nemůžu roznimrávat donekonečna.

Kvůli nutkavé potřebě zabývat se každým detailem máte v divadelních kruzích i přezdívku, že?

Otázkovič. Ale už to se mnou není tak zlé, i na tomhle jsem zapracoval.

Ale že má herec při zkoušení v divadle otázky a že potřebuje mít o roli jasno, je snad v pořádku, ne?

Je a není. Příliš urputný herec je schopný i rozložit zkoušku, pokud řeší až příliš upjatě sám sebe, každý svůj detail, třeba jestli má mít modrý nebo červený brejle, protože jeho postava by v životě modré brýle nenosila, tak proč má mít červené? Což se nám hercům opravdu stává, že se takhle zasekneme. Anebo já se často zasekl na věcech, které se mě jako herce vůbec netýkaly. Když

se pak sami ocitnete v situaci spoluautora a producenta vlastního představení, jako jsem to zažil v Cabaretu Calembouru u inscenace Bezruký Frantík nebo jako lídr svého hudebního projektu, najednou pochopíte, že režisér nemá čas jen na vás. Nebo že je rozumnější počkat si na něj s individuální otázkou po zkoušce. Nebo mu ji napsat emailem. S věkem jsem si osvoil metodu: zeptám se jednou dvakrát. A když vycítím, že jsem otázku špatně zformuloval nebo že zůstala přeslechnuta, tak si vnitřně řeknu: Zkusil jsem to, ale dál se tím trápit nebudu. Jinak bych se mohl zbláznit.

PRVOPLÁNOVÝ PADOUCH?

Jaké zásadní otázky jste si neodpustil u minisérie Monyová?

To by vám asi řekla spíš režisérka. Většinou se zaseknu na nějakých změnách v akci nebo textu, když to mám z domova nebo ze čtených zkoušek nějak vymyšlené a pak se to na place mění. Pokud repliky nerozumím a nevím, proč ji moje postava říká, prostě ji nedokážu vyslovit. Ale tady jsme měli poctivě čtené a všechno do hloubky rozebírali. Spíš jsem se často po různých scénách ptal, jestli nepůsobím moc jako prvoplánový padouch. Protože tak jednoduchý tenhle příběh opravdu není. Postava, kterou hraju, je nemocný, frustrovaný člověk, který manipuluje okolí, aniž by si to uvědomoval. A to je těžké udržet, když víte, jak celý příběh má skončit.

Věděla režisérka Kirchnerová, že vy a Tereza Ramba jste spolu kdysi chodili, když vás obsazovala do roli partnerů?

No vidíte, to nevím. Na to se jí musím zeptat. Ale na castingu, kde jsme byli spolu, jsme na to určitě s Terkou nějak v humoru narazili, takže asi jo.

Byla minulost mezi vámi a Terezou v něčem i prospěšná pro natáčení zrovna takového typu příběhu, kde hrajete pár?

Haha. Báł jsem se, že ta otázka bude končit: „pro natáčení příběhu, který takhle skončí?“ Tak občas jsme se samozřejmě při některých scénách hádek smáli, že tohle už známe. Ne, vážně. Výhoda to byla určitě. Myslím to, že se známe dobře a do hloubky. To natáčení a téma nebylo jednoduché a v některých scénách se šlo dost na dřev. Takže jsme určitě byli rychlejší v komunikaci, mohli jsme přeskočit fázi nějakého otukávání, mohli jsme k sobě být ve všem upřímní a mohli jsme se o sebe opravdu naplno opřít, když jeden nebo druhý měl krizičku. Ale to všechno by s Terkou šlo i bez té minulosti. Protože ona je profík a dobrý člověk. No a já samozřejmě taky. ■

jan.malinda@mfdnes.cz

IGOR
OROZOVIČ
**RADOST
BĚHEM
HRANÍ**

V datu narození máte dvě sedmičky. Dáte v životě na šťastná čísla?

Jakákoliv čísla zrovna nemusím. Takže pro mě je spíš štěstí, když kolem mě žádná nejsou. Ale sedmého sedmý je samozřejmě hezky vypadající datum. A zapamatovatelné. Každý ví, kdy mám narozeniny, což je o to trapnější, že já sám si data narozenin druhých moc nepamatuju. Ale že si mě i mého bráchu lidi snadno a nadlouho zapamatovali, to jsme byli zvyklí i vzhledem k našim jménům Igor a Nikola. Dneska je paleta jmen pestrá a mezinárodní, ale za našeho dětství, kdy byl každý druhý kluk Tomáš nebo Honza, jsme vyčnívali.

Dokonce jste proto ani v turistických oddílech neměli přezdívky.

A taky jsem si kvůli nebo díky tomu nemyslel žádný umělecký pseudonym, když jsem začínal sólově skládat a zpívat. Igor Orozovič je sice pro muziku jméno dlouhé, nevyslovitelné a spíš nepraktické. Ideální by byla dvouslabičná značka jako Iggy Oro a podobně. Na druhou stranu mi přišlo jako úplná blbost vymýšlet si umělou identitu, když příjmení Orozovič je originální a nese příběh celé naší rodiny. A taky už bylo zavedené s mým herectvím.

Jak se vaše bosenskosrbské příjmení objevilo v české kotlině?

To je zásluha našeho dědy, který za druhé světové války bojoval u jugoslávských partyzánů a v rámci poválečné vzájemnosti socialistického bloku mohl jet jako osmnáctiletý studovat do Československa. Jejich země byla zničená. Začínal tady tuším jako elektrikář, časem vystudoval historii a nakonec učil i na FAMU. Věřil v ideu komunismu, ale nebylo se co divit vzhledem k tomu, co prožil ve válce. Učil spoustu našich filmových režisérských legend a všichni na něj hezky vzpomínají.

Jaký balkánský povahový stereotyp na vás dokonale pasuje?

Temperament, do určité míry. Otázkou je, v jakém poměru v tom sehrává roli genetika a v jakém převzaté chování. Myslím, že často na okolí působíme agresivně a výbušně. O Vánocích u nás každý na každého křičí, ať tolik nekřičí. Někoho by to asi dost vyděsilo a my přitom máme pocit, jak živě a hezky diskutujeme.

IGOR OROZOVIČ

Patří k hrstce herců, pro které za podivných časů koronavirových lockdownů nebyla uzavřená divadla vyloženou profesní a existenční katastrofou. Koupil si klávesy a začal v žižkovském činžáku skládat hudbu. A tak se herec přerodil ve zpěváka.

NÁRODNÍ HEREC Z NÁRODNÍHO

V PĚTI ČÍSLECH

41
Narodil se 7. července 1984
v Praze.

27
V sedmadvaceti absolvoval
obor činoherní herectví DAMU
a obdržel Cenu Jiřího Adamíry.

16
Šestnáctým rokem vystupuje
s Cabaretem Calembour, který
spoluzaložil.

2024
Vyšlo mu sólové album Když
chlap slévá tmu.

11
Koncem listopadu má
premiéru romantická komedie
Na horách, kde hraje
například s Anetou Krejčíkovou
a Janem Dolanským.

K vašim rodinným Vánocům prý patří i zvyk, že před rozbalováním dárků musíte napřed zazpívat?

Jo, to je fakt. I když nejsme žádní ortodoxní vyznačci víry, je povinnost zazpívat koledu pod stromčkem – přes to u naší mámy nejede vlak. A nezáleží na tom, jestli jste dítě nebo dospělák, vzácná návštěva nebo nová přítelkyně. Prostě každý. Takže často luxusní trapas. Ale nakonec je člověk samozřejmě za takovou tradici moc rád. A čím jsem starší, tím si toho vážím víc. A důkazem, že jsem na Vánoce nezanevřel, je i to, že právě první v životě vydávám vánoční písničku. I když tedy není typicky vánoční. Je to píseň Vániční a je spíš melancholická. Vypustíme ji na konci listopadu.

Vidíte, člověk by mohl, že na základě takových zážitků z dětství se vám hudba musela zprostit? A ono paradoxně ne!

Můj vztah k hudbě je určitě i máminou velkou zásluhou. Pořád si s námi zpívala. S písničkami jsme prošliapy nejedny hory. Což je mimochodem geniální doping při šlapání do kopce. Dělá to dodneška. V těch největších krpálích odzpívám celá alba a celé

muzikály. Vždycky do mě přitom vjede nějaká záračná energie, při zpěvu se lip dýchá, zbystří se mozek a hlavně písnička odvede pozornost od monotónnosti chůze a bolesti. Mimochodem je dokázáno, že hudba v hlavě uvolňuje stejné látky jako halucinogeny.

ČEREŠNĚ V JAPONŠTINĚ

Jen málokterý zpěvák se může pochlubit, že první veřejné vystoupení zažil před zaplněnou pražskou Lucernou. Vy ano!

Narážíte na to, jak jsem zpíval na maturitním plesu naší třídy?

Rád si o tom něco vyslechnu.

Umělecky aktivnější jsem byl právě už na gymnáziu. Začínal jsem psaním básniček a ilustrováním sešitů k fyzikám, biologiím, matikám, které se proměňovaly až v komiksy. K tomu je taky řada historek. No a když se začal plánovat maturitní ples a scházely se nápady, přišel jsem s písničkou na motivy Pomády o našem panu zástupci ředitele, který chodil ve fialovém saku.

A když jste v Lucerně zažil první potlesk, řekli jste si, že potlesk chcete zažít zas a zas? A proto jste šel po maturitě na hereckou konzervatoř?

Ne, to ne. Čistě pro potlesk na jeviště nechodím. Potlesky mají různou hodnotu. Ne vždy je to ten výrazně vřelý a speciální potlesk – ovace. I když občas, když víte, že dneska se opravdu „něco stalo“, to bývá síla. Ale já to dělám pro tu radost během hry, pro umění samotné a pro energii létající mezi herci a publikem. Ovšem je fakt, že trochu jinak vnímám potlesk na konci koncertu, kde člověk odedě hodinu čtyřicet minut autorských písniček, které si sám vymyslel, napsal, zahrál a prožil se svou partou muzikantů, a ví, že lidi si koupili lístky jen a jen na ty písně a že se to třeba i povedlo. Ale zase nad tím stojí zážitek při koncertu, a ne to, co je po něm.

Jak se z vás začal stávat i autorský zpěvák?

Na klavír jsem chodil od sedmi let a občas nějakou píseň i spichnul, ale se zhudebněním prvních větších věcí jsem začal na konzervatoři, kde jsem v rámci klauzur rozepsal i první muzikálek. Víc jsem do toho šlápl až na DAMU založením Cabaretu Calembour, kdy jsme se spolužáky Milanem Šotkem a Jirkou Suchým chtěli dělat autorstější divadlo inspirované Červenou sedmou pokračuje přes Voskovce a Wericha až po Suchého a Šlitru. Prostě dobrou zábavu s písničkami. Cabaret funguje už šestnáct let, a krásně. Teď jsme dokonce začali hrát i v tom samotném Semaforu! Ale na jaře 2020 nám všem do života vstoupil covid...

1 NA HORÁCH. S Anetou Krejčíkovou ve filmu, který jde do kin. **2 HUDEBNÍK.** S mikrofonem při koncertu. **3 HAMLET.** V Národním divadle ve světové klasice hraje Claudia. Vedle něj je Filip Březina. **4 MONYOVÁ.** Minisérie, na kterou se netrpělivě čeká. Hraje zde se svojí někdejší partnerkou Terezou Rambou.

A já si vzpomínám, jak jsem vás v létě toho roku potkal na Žižkově a byl jste plný elánu, jak se chcete upnout na psaní písniček.

To s covidem úzce souvisí. Tenkrát jsem si založil kanál na YouTube a taky Instagram, protože jsem cítil, že má smysl dál tvořit a dostávat kulturu a zábavu k lidem. Klukům z Cabaretu se do internetové tvorby bez živého publika úplně nechtělo, což jsem chápal. Natočil jsem Rébusongy, které jsme dřív hrávali během improvizovaných představení. České písně v jiných jazycích. Ukazoval jsem tím světovost našich písniček. Takže třeba Dělání, dělání je Working hard a nazpívali jsme to à la Glen Hansard a Markéta Irglová. Z písně Je to blízko od Michala Davida je super francouzský šansonek, Češně zní krásně v japonštině. A tak podobně.

Ale tvořil jste i v češtině, ne?

Napsal jsem třeba song Mám doma tři Spejblý – ke stému výročí loutky Spejbla. A pak taky písničku věnovanou zdravotníkům Hippokratova armáda. Ta už vznikla jako první profesionální song i s videoklipem, kde hrála spousta českých slavných herců a osobností. A i díky tomu, že měla strašně moc zhlédnutí a navíc se díky ní vybralo přes milion a půl peněz pro lékaře, tak mi pomohla k odrazu do další písničkové tvorby.

ZIMNÍ PRINCEZNA

Jak na vaše hudební vzednutí reagovali sousedé z ostatních bytů? Žádný problém, v činžáku na Žižkově zažijete divočejší věci než zpěv a klavír – o jedné jsem třeba složil song Blues plný štěnic.

Jiná vaše písnička teď zazní i v komedii Na horách. Povíte mi k tomu něco víc?

Písnička, kterou můžu k filmu udělat, je pro mě cestou, jak si najít ke vznikajícímu dílu ještě nějaký jiný vztah než v něm figurovat čistě jako obsazený herec, který má obvykle jen málo možností, jak ovlivnit celkové vyznění. Takhle jsem už před lety napsal song ke komedii Jedině Tereza, a tak jsem s podobnou nabídkou přišel za režisérem i teď. Rudolf Havlík i producent mě potěšili, že jim to přišlo jako dobrý nápad. A líbilo se mi, že mě netlačili do nějaké vyprodukované popové divočiny, ale cítili podobně jako já, že to chce jemnou, spíš folkovou píseň. Otázkou byl text, protože o ničem nebylo napsáno tolik básní jako o lásce a o přírodě a já se nepovažuji za geniálního básníka. Takže napsat text, který nebude patetický, úplně blboučký nebo plný klíše, z toho jsem měl respekt. Navíc rád hledám nové lidi a spolupráce. A tak mi na mysl padla písničkářka a skvělá textařka Natálie Schejbalová.

Kterou známe hlavně jako instagramovou komičku pod pseudonymem Tady Tali.

Ano, a taky je scenáristka a hluboká básnířka. Přišlo mi, že naše dva styly psaní by mohly být ta správná kombinace. Broušili jsme výslednou verzi písně Za hory, za doly docela dlouho, nebylo to úplně jednoduché, ale mám z naší písničky vysokohorskou radost a můžu ji chválit – i díky tomu, že jsem ji nepsal výhradně já sám.

Komedie Na horách je o záchranářích z Krkonoš. Přijel jste aspoň k jedné malé omrzlině?

Lehký nekomfort chvílemi nastal, ale teď vidím, že jsem se drsných podmínek při natáčení bál zbytečně. Z hlediska zimy jsem totiž hrozná princezna, trpím na opary, při nevy spalosti hned omarodím – konkrétně za tyhle slabosti sám sebe nesnáším. Proto jsem si před natáčením preventivně nakoupil a poshláhl spoustu vyhřívacích polštářků.

A realita?

Počasí nám docela přálo, takže to nebyl takový Saigon. A zjistil jsem, že něco úplně jiného je vstávat na natáčení v pět ráno v šedivém podzimním městě a v podzimní přírodě v Krkonoších. Tam se nevyspale a zesláble cítíte jen chvíli po probuzení, ale jakmile vás propleskne čerstvý vzduch a do toho se rozbřeskává, ve vteřině jste nový a šťastný člověk.

Na dohled od Národního divadla, kde dnes hrajete, leží uprostřed Vltavy Sřelecký ostrov. Co vám připomíná?

Na Štělák jsme chodili s mámou a bráchou ještě za totáče na letní divadelní pouť,

kde se scházela neuvěřitelná koncentrace později slavných osobností: bratři Formani, muzikant Václav Koubek a taky Eva Holubová, se kterou jsme byli sousedi. Naše máma s Evou byly dokonce spolužačky z gymnasia. Pamatuju si spoustu staropražských písniček: Dodneska si občas pobrukuju: „Ať žije naše Česká republika, voláme stále z plných plic. Ctíme a vážíme si Masaryka, ale sami neděláme nic.“

Dovozuju správně, že na divadelní pouti jste si jako kluk poprvé zahrál divadlo?

To ne, ale trávil jsem tam s mámou a s bráčkou mnoho času, takže možná jsem tam k divadelně-cirkusáckému světu podvědomě přičichnul.

NÁRODNÍ PROBLÉM

Zaujala mě jedna úsměvná okolnost. Už jako student DAMU jste začínal v činohře v Národním divadle moravskoslezském. A odtud jste dva roky po absolvování přestoupil do dalšího Národního divadla, tentokrát v Praze.

Ano, stal se ze mě takový národní herec, i vzhledem k tomu, že v Národním byvám kromě moderních věcí dost často obsazován do té neklasičtější národní klasiky, na kterou jezdí o víkendech zájezdy z celé republiky: Strakonický dudák, Kytice, Furianti, Hordubal... Teď zkoušíme inscenaci Farářův konec.

Před jakými riziky vás varovali kolegové, když jste se do Národního chystal přestoupit?

Na žádné konkrétní varování si nevzpomínám, ale pár lidí mi připomnělo, že z Národního se těžko odchází. Sem tam někdo poznamenal: „Doufám, že tam nezůstaneš navždycky...“ Tak uvidíme. Mě to zatím baví, i když je to někdy náročné. Ale jsou tam super lidi, člověk se setkává s kvalitou ve všech složkách a s překvapivě širokou paletou žánrů. V Národním se vedle klasiky dělají aktuálnější a modernější inscenace než ledaskde jinde. Režirují tam moderně uvažující režiséři Frič, Mikulášek, Tejnorová, Erbes a Jediná nebo úplně největší pankáč a zároveň jevištní básník Nebeský.

Problém je ale jaksí v tom, že řada diváků je rozladěná, že těm experimentálním novotám moc nerozumí.

To je ale odjakživa základní problém Národního divadla – že úplně každý Čech má názor, co a jak by se mělo v Národním hrát.

Zajímavý postřeh!

To není můj vlastní postřeh, k tomu docházejí všichni, kdo tam kdy pracovali. Národní je svým rozsahem odsouzeno k tomu, že si ani nemůže vytvořit stálou klientelu, jako má například Divadlo v Dlouhé, Činohrák, Rubín nebo Dejvické divadlo. V kolosu, jakým Národní divadlo je, nemůže každý den přijít tisíc lidí se stejným vkusem.

ZBLÍZKA

Bacha na příjmení

Větší nervy než z jeho přezdívky Otázkovič jsem chytl až před uzávěrkou. Abychom taky neudělali tu trapnou chybu jako mnozí, kteří mu z nepozornosti přehod písmena R a Z v příjmení, takže Orozovič je často mylně uváděn jako Ozorovič. Vyjasnil jsem si i jméno Petr Orozovič, které je vám asi povědomé z televize. Jde o Igorova strýce, dokumentaristu a kameramana.

ADVERTORIÁL

Mít koule na prevenci se vyplatí!

PREVENCE. Slovo, které se často odkládá „na později“, dokud se tělo samo neozve. Jenže v případě mužského zdraví může být právě to „později“ fatální. Rakovina prostaty je dnes nejčastějším nádorovým onemocněním u českých mužů. Každý rok ji onemocní přes devět tisíc z nich a více než patnáct set bohužel zemře. A i když je rakovina varlat méně častá – diagnostikována bývá zhruba u pěti set mužů ročně – zasahuje především mladé muže mezi 15 a 40 lety.

Listopad se díky mezinárodní kampani Movember stal obdobím, kdy se o těchto tématech konečně otevřeně mluví. Ať už s knírem, nebo bez něj, podstatou je připomenout, že zdraví není samozřejmost. Letos se do osvětových aktivit zapojuje i společnost PENNY, která spolu s organizací Loono.cz spouští kampaň „Měj koule na prevenci“. S humorem, ale naprosto vážně vyzývá muže, aby si našli čas na pravidelnou kontrolu varlat, každé dva roky zašli k praktíkovi a po padesátce k urologovi na vyšetření prostaty. Protože právě včasné odhalení je klíčem k úspěšné léčbě.

Právě včasné odhalení hraje rozhodující roli. Většina nádorů odhalených v raném stádiu je dnes

velmi dobře léčitelná. Kromě lékařských prohlídek ale stojí za pozornost i každodenní péče o sebe: dostatek pohybu, pestrá strava, omezení alkoholu a cigaret, kvalitní spánek i schopnost zvládat stres. Může se zdát, že jde o maličkosti, ale právě ty určují, jak dlouho a jak kvalitně budeme žít.

Velkou roli přitom sehrávají i ženy – partnerky, manželky, dcery. Jsou často těmi, kdo muže k prevenci přimějí. Upozorní, povzbudí, nebo prostě jen připomenou, že kontrola není projev slabosti, ale zodpovědnosti. A někdy tím mohou zachránit život.

Prevence není téma, které by mělo zůstat za zavřenými dveřmi ordinací. Patří do běžných rozhovorů – doma, mezi přáteli i v práci. Protože čím víc o zdraví mluvíme, tím větší je šance, že se mužům přestane zdát trapné dělat něco pro sebe.

Chcete vědět, jak na to v praxi? Na stránkách penny.cz/koule najdete srozumitelný návod, jak provést samovyšetření varlat i rady, jak o prevenci mluvit bez ostychu. Protože mít koule dnes znamená mít odvahu – postarat se o sebe dřív, než bude pozdě.

www.penny.cz/koule

MĚJ KOULE NA PREVENCI

Zdraví máš ve svých rukou.
Více o koulích na penny.cz/koule.
Ve spolupráci s *Loono*

Prevence hezky český **PENNY**

Po romantické komedii Na horách vás brzy čeká další sláva: minisérie Monyová o tragickém příběhu brněnské spisovatelky.

Žánrově dost kontrastní projekty, což mám rád. Uvidíme, snad z toho vzejde správně to, co z toho vzejít má.

Minisérie Monyová už s předstihem dostala nějaké festivalové ceny, tak jakápak nejistota?

To je pravda, ale diváci na festivalech viděli jenom první dva díly. Sám jsem zvědavý, jak vyzní zbytek. Protože některé scény jsme točili různou hereckou interpretací a herec neví, co se ve finále vybere ve střížně. Tohle bývá pro herce šlešný, až nepříjemný pocit – že výsledek už neovlivní.

JAK SE NEZBLÁZNÍT S VAŠIMI EXTRÉMNÍMI NÁROKY KLADENÝMI SÁM NA SEBE TO MUSÍTE MÍT V ŽIVOTĚ TĚŽKÉ, ŽE?

Právě... Ale ne, fakt se těším, jak bude Monyová vypadat, protože režisérka Zuzana Kirchnerová byla extrémně poctivá, záleželo jí na tom, i herecky to byla opravdu neodfláknutá práce. Ale natáčecího času je vždycky omezené množství a člověk se nemůže zbavit pocitu, že by se v některých scénách potřeboval nímrat mnohem déle.

Kde se ve vás ta maximalistická náročnost bere?

Někdo by řekl spíš pruditost nebo věčná nespokojenost. Pracuju na tom, abych to v sobě

otupil; pomáhá mi v tom i hudba a vlastní hudební projekty. Taky mi pomohla skvělá knížka Tvůrčí akt, ve které producent Rick Rubin mimo jiné připomíná, že autor se nesmí na něčem přespíliš zaseknout, aby mohl tvořit dál a dál. Zrovna nedávno jsem to zase prožil při nahrávání zmíněné Vánoční písně. Byl jsem lehce nachlazený a při zpětném poslechu jsem se chvíli trápil myšlenkou, že bych ji potřeboval přezpívat – mít ty peníze a čas, vrátil bych se do studia. Jenže peníze a čas nejsou, takže Vánoční píseň zůstane jako záznam okolností, jaký jsem měl v den nahrávání hlas – a nazdar bazar. Uvědomuju si, že některé věci nemůžu roznímratv donekonečna.

Kvůli nufkavé pořebě zabývat se každým detailem máte v divadelních kruzích i přezdívku, že?

Otázkovič. Ale už to se mnou není tak zlé, i na tomhle jsem zapracoval.

Ale že má herec při zkoušení v divadle otázky a že potřebuje mít o roli jasno, je snad v pořádku, ne?

Je a není. Příliš urputný herec je schopný i rozložit zkoušku, pokud řeší až příliš upjatě sám sebe, každý svůj detail, třeba jestli má mít modrý nebo červený brejle, protože jeho postava by v životě modré brýle nenosila, tak proč má mít červené? Což se nám hercům opravdu stává, že se takhle zasekneme. Anebo já se často zasekl na věcech, které se mě jako herce vůbec netýkaly. Když

se pak sami ocitnete v situaci spoluautora a producenta vlastního představení, jako jsem to zažil v Cabaretu Calembouru u inscenace Bezruký Frantík nebo jako lídr svého hudebního projektu, najednou pochopíte, že režisér nemá čas jen na vás. Nebo že je rozumnější počkat si na něj s individuální otázkou po zkoušce. Nebo mu ji napsat emailem. S věkem jsem si osvojil metodu: zeptám se jednou dvakrát. A když vycítím, že jsem otázku špatně zformuloval nebo že zůstala přeslechnuta, tak si vnitřně řeknu: Zkusil jsem to, ale dál se tím trápit nebudu, jinak bych se mohl zbláznit.

PRVOPLÁNOVÝ PADOUCH?

Jaké zásadní otázky jste si neodpusť u minisérie Monyová?

To by vám asi řekla spíš režisérka. Většinou se zaseknu na nějakých změnách v akci nebo textu, když to mám z domova nebo ze čtených zkoušek nějak vymyšlené a pak se to na place mění. Pokud replice nerozumím a nevím, proč ji moje postava říká, prostě ji nedokážu vyslovit. Ale tady jsme měli poctivé čtení a všechno do hloubky rozebírali. Spíš jsem se často po různých scénách ptal, jestli nepůsobím moc jako prvoplánový padouch. Protože tak jednoduchý tenhle příběh opravdu není. Postava, kterou hraju, je nemocný, frustrovaný člověk, který manipuluje okolí, aniž by si to uvědomoval. A to je těžké udržet, když víte, jak celý příběh má skončit.

Věděla režisérka Kirchnerová, že vy a Tereza Ramba jste spolu kdysi chodili, když vás obsazovala do roli partnerů?

No vidíte, to nevím. Na to se ji musím zeptat. Ale na castingu, kde jsme byli spolu, jsme na to určitě s Terkou nějak v humoru narazili, takže asi jo.

Byla minulost mezi vámi a Terezou v něčem i prospěšná pro natáčení zrovna takového typu příběhu, kde hrajete pár?

Haha. Báľ jsem se, že ta otázka bude končit: „pro natáčení příběhu, který takhle skončí?“ Tak občas jsme se samozřejmě při některých scénách hádek smáli, že tohle už známe. Ne, vážně. Výhoda to byla určitě. Myslím to, že se známe dobře a do hloubky. To natáčení a téma nebylo jednoduché a v některých scénách se šlo dost na dřín. Takže jsme určitě byli rychlejší v komunikaci, mohli jsme přeskočit fázi nějakého ofukávání, mohli jsme k sobě být ve všem upřímní a mohli jsme se o sebe opravdu naplno opřít, když jeden nebo druhý měl krizičku. Ale to všechno by s Terkou šlo i bez té minulosti. Protože ona je profík a dobrý člověk. No a já samozřejmě taky. ■

jan.malinda@mfdnes.cz

